

XV. Böngésző, 2025., I-II. forduló, I-II. osztály

Vlagyimir Szutyjev: Az alma

Késő ősze járt az idő. A fákról már réges-régen lehullottak a levelek, egyedül csak a vadalmafa legtetején árválkodott egyetlen alma.

Nyúl futott át az erdőn, és meglátta az almát. Hogyan lehetne megszerezni?

Nagyon magasan van - nem tud odáig felugrani.

- Kárr - kár! Körülnéz a Nyúl, és meglátja, hogy a szomszédos fenyőfán ott üldögél a Varjú, és jóízűen nevet rajta.

- Hallod-e, Varjú koma! - kiáltotta a Nyúl. - Szakítsd le nekem az almát.

Varjú átrepült a fenyőről a vadalmafára, és letépte az almát. De az kiesett a csőréből, le a földre.

- Köszönöm szépen, Varjú koma! - kiáltotta Nyúl, és fel akarta venni az almát, de az - uramfia, mit látnak szemei?! - szusszant egyet és elszaladt.

- Hát ez meg miféle csoda?

Megijedt a Nyúl, de aztán rájött, mi történt. Az alma a fa alatt összegömbölyödve alvó Sündisznócska hátára pottyant. Az álmából fölriasztott Sündisznócska ijedtében futásnak eredt, és tüskéin magával vitte az almát is.

- Állj meg, állj meg! - kiáltozott a Nyúl. - Hová viszed az almámat?

- Ez az én almám. Leesett a fáról, és én elkaptam.

Nyúl odaugrott Sündisznócskához.

- Azonnal add vissza az almámat! Én találtam rá!

Odarepült hozzájuk a Varjú is.

- Felesleges vitáznotok, ez az én almám, én téptem le a fáról, magamnak!

Sehogy sem tudtak megegyezni, mindegyikük a magáét hajtogatta, kiabálta:

- Ez az én almám, az enyém!

Veszekedésük felverte az erdő csendjét. Verekedésig fajult a dolog: a Varjú csőrével belecsípett a Sündisznócska orrába, a Sündisznócska tüskéivel

megszúrta a Nyulat, a Nyúl pedig oldalba rúgta a Varjút...

Ekkor ért oda hozzájuk a Medve. Rájuk bömbölt:

- Mi történik itt?! Mi ez a lárma?!

Azt felelik neki a verekedők:

- Medve, te vagy itt az erdőn a leghatalmasabb, a legbölcsebb. Légy te a bíró. Azé legyen az alma, akinek te ítéled.

Ezzel elmesélték a Medvének, hogy s mint esett a dolog.

Medve gondolkodott, töprengett egy ideig, megvakarta a füle tövét, aztán megkérdezte:

- Ki találta az almát?
- Én! - felelte a Nyúl.
De ki tépte le a fáról?
- Bizony, hogy én! - káromta a Varjú.
- Jól van. De ki kapta el?
- Én kaptam el! - kiáltotta a Sündisznócska.
- Nos hát akkor - ítélte a Medve - mindhármótoknak joga van az almára.
- De csak egy almánk van! - kiáltotta egyszerre a Sündisznócska, a Nyúl és a Varjú.
- Osszátok el az almát szép egyforma darabkákra, és mindegyiktek vegye el a maga részét.
Megint egyszerre kiáltották mind a hárman:
- Hogy a csudába nem jutott ez az eszünkbe?!

Sündisznócska elvette az almát, és négy egyforma részre vágta. Egy darabot a Nyúlnak kínált.
- Tessék, ez a tiéd, Nyúl, mert te láttad meg elsőnek.
A másodikat a Varjúnak adta.
- Ez a tiéd, mert te tépted le.
A harmadik darabot ő nyelte le.
- Ez az enyém, mert én kaptam el az almát.
A negyedik darabkát pedig a Medve mancsába nyomta.
- Ez a tiéd, Medve.
- Ugyan, miért? - ámuldozott a Medve.
- Azért, mert te békítettél össze és vezettél a helyes útra bennünket!
És mindannyian megették a részüket az almából, és mindenki elégedett volt, mert a Medve igazságosan döntött, senkit sem bántott meg.